

EPITÁFIUM.

Az ismeretlen szenvedésnek
Legyőzött katonája pihen itt,
Kevés lesz néki az öröklét,
Hogy elfeledje gyötrődéseit.
Az életét ő elhibázta
S levezekelte csöndesen.
Mint jegyesét, várta halálát
És elpusztult reménytelen.

Mint a kagylóban távoli és tompa
Zúgással sír a tenger, az örök,
A lelkemben is halkán haldokolva
Fölbúgnak messzi, régi örömök.
Oly titokzatos, idegen a hangjuk,
Oly mélyből jönnek, mint egy tünt világ,
Így a rögökkel dobált síri hant zúg
S így suttognak a temetői fák.

(1929 augusztus 31.)

(Budapest.)

JUHÁSZ GYULA.